

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Bucurotul de distribuire : . Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar : 2 Lei

A învial Christos : Domnul nostru...

Să salte astăzi tot Neamul creștinesc de bucurie și de veselie... Că a învial Domnul omorînd moartea... Ziua învierii să ne luminăm popoare... Paștile Domnului... Paștile... Intunecul morții s'a risipit, umbra deșertăciunii s'a împrăștiat, lanțurile robiei păcatului s'au sfărâmat, pecetea rușinoaselor fărădelegi s'a stricat și... s'a deschis mormântul, care abia apucase să adăpostească de trei zile trupul omenesc al Celui necuprins și neîncăput : Christos—Dumnezeu...

Apropiați-vă neamuri creștine ale pământului și veniți de vedeți cu ochii limpezi ai sufletului vostru credincios minunea minunilor : că mormântul cel nou, săpat în piatră... s'a deschis... Priviți piatra răsturnată de pe ușa mormântului, pecețile ei sfărâmate și mormântul... gol... A învial Domnul... nu este aici... Domnul acela, pentru Care, înainte cu două zile pietrele s'au sfărâmat, pământul s'a cutremurat, soarele s'a întunecat, mormintele s'au deschis și morții au învial și catapeteasma bisericii celei mari din Ierusalim a crepat și s'a rupt de sus până jos... Cași niște mărturii mute și neputincioase veți afla în mormântul părăsit, — doar numai înfășurăturile de îngropare... legăturile de jolj curat, aduse de mâni de cuvioase și duioase femei, ca să înfășure, — după obiceiul locului, — înainte de așezarea în mormânt... trupul coborît de pe Cruce al Domnului... Sufletul lor curat, pătruns și îngrijorat le-a adus aici, să dea cinstea și prinosul cel mai de pe urmă al inimii lor iubitoare scumpului și neuitatului lor... mort... Și nestăpânită le-a fost mirarea, când îndemnate de neliniștea și neastămpărul care le

cuprinsese, au venit a treia zi, încă înainte de a se ivi zorii dimineții, să vadă... învierea... mortului... după cum le spusese înainte... că a treia zi va învia... și, — au descoperit ele, — cele dintâi, — că : a învial Domnul. Și în mormântul gol nu mai rămăseseră decât acele înfășurături aduse din partea lor, cari fuseseră așezate pe trupul Domnului cu mâna lor... și acum au rămas în mormânt, părăsite, iar alături piatra răsturnată de pe ușa deschisă a mormântului... Ci, iată că îngerul Domnului le întimpină și le vestește bucuria mare a învierii : „ce căutați pe Cel viu cu cei morți, pe Cel ce a omorît moartea, alergați și lumii vestiți, că a învial Domnul”... Și peste puțin însuș Domnul li-se arată în plină strălucire și mărire. Și astfel le a învrednicit Domnul pe ele, să-l vadă după măriia Lui înviere, înainte de oricare muritor pământesc, pe ele, — pe cuvioasele și întristatele mironosite...

Și de atunci, de când nerușinata și nemernica răutate a omenirii, orbită de întunecimea păcatului a săvârșit aceea mare fărădelege și nerecunoștință : răstignind pe cruce, pe Fiul lui Dumnezeu, Carele pentru a noastră mântuire s'a întrupat, s'au strecurat ani după ani, prefăcându-se în strălucite veacuri de lumină, bunătate și iubire a nemărginitului Dumnezeu. Astăzi prăznuim amințirea acestei minuni care a străbătut și va întrece toate veacurile până la sfârșitul lor. Mintea omenească cutremurată se pleacă azi, luminată de strălucirea sufletului ei răscumpărat cu cel mai scump preț, cu însuși sângele Fiului lui Dumnezeu și smerită se închină în fața Crucii mântuitoare, mărind patimile și îndelungăbdarea Domnului. Cântece de mărire și de bucurie și de neclintită credință să răsune deci astăzi. Deoarece temelia credinței noastre, este chiar : Învierea

Fiului—Dumnezeu. După cum ne învață și marele Apostol al Neamurilor: Sf. Pavel: Dacă nu a înviat Christos, zădărnica este propovăduirea noastră și zădărnica este credința voastră... Ci noi din toată puterea sufletului nostru credem și mărturisim astăzi cel mai mare adevăr al credinței noastre creștinești: Invierea Domnului, Christos Fiul lui Dumnezeu, cu adevărat a înviat și nouă ne-a dăruit viața de veci. Să ne închinăm deci astăzi sfintei Lui învieri celei de a treia zi și El, Stăpânul vieții și a morții ne va învia și pe noi în ziua cea de apoi. Și ne va dăruia viața de veci. Căci aceasta este ziua care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim într'însa. Astăzi în ziua de sărbătoare a sărbătorilor creștine toate clopotele să clocotiască văzduhul și din toate piepturile creștinilor cântări de laudă, mărire și mulțumire să se înalțe spre cer, ca să se cunoască și mărturisască cu cea mai măreață mândrie de creștin vecinicul adevăr: Christos a înviat...

Cea mai neagră fără de lege a omenirii . . .

— Abia trecuseră trei zile de când se petrecuse aceea însuflețire pe străzile Ierusalimului . . . Călare pe un mânz de azină intră în orașul cel mai mare al Iudovei: Isus Christos Fiul lui Dumnezeu . . . Ca să se pliniască Scriptura . . . Și lumea întreagă din întreg ținutul acela, care îl văzuse și cunoscuse, nu știa în aceea zi de vecinică amintire, cum să-și arate mai cu putere și în mai mare măsură: bucuria și fericirea ei fără de margini. Străzile vestitului oraș fierbeau de mulțimea care sburda în strigăte de veselie, făcând să clocotiască văzduhul de vuietul acela ne mai auzit până acum. Nu mai știau ce să mai facă, cum să-și dovedească mai cu vrednicie puternica simțire și recunoștință a sufletului lor. Cu mic, cu mare au eșit întru întâmpinarea Lui. . .

Unii smulseră în pripă stâlpi de finic, alții rupseră ramuri de oliv, ca să împodobiască drumul pe unde avea să treacă Marele Învățător și Profet: Iehu, — cum îl numeau ei pe acele vremuri. Alții aruncaseră o mulțime de flori și scumpe podobe și îi așterneau chiar vestmintele,

ca să facă cât mai măreață aceea intrare, care prin splendoarea și însuflețirea ei, a întrecut cea mai mândră și mai strălucită pfinire împărătească. Dela cântecele nevinovate ale copiilor până la potolitele glasuri bătrânești și dela cântările răsunătoare ale tinerimei și până la innurile puternice ale bărbaților, tot ce înseamnă un chip de slăvire a graiului omenesc s'a petrecut în aceea zi, sguindu zidurile bătrânei cetăți. Și dintre toate aceste glasuri unul străbatea mai cu putere și mai răspicat, glasul care coplesia pe toate celelalte, făcându-le să se topiască într'un singur strigăt de mărire: „Osana, Fiul lui David, bine este cuvântat celce vine întru numele Domnului . . . Osana întru cele de sus“ . . .

Și înțelesul acestei minunate răscoliri și desfășurări sufletești a mulțimei aceleia, era limpede . . . Nu a fost altceva decât izbucnirea mulțumirii și a recunoștinței față de dumnezeirea întrupată. Deoarece oaspele care vine, este: Împăratul Împăraților și Domnul Domnilor, Mesia cel mult dorit: Isus Christos Fiul lui Dumnezeu. Și aceea mulțime însuflețită nu a făcut atunci altceva, decât și-a împlinit o veche datorință a sufletului: recunoștința. De mult se pregătia să și-o dovedească și iată acum s'a folosit de acest potrivit prilej. Deoarece neprețuit bine le făcuse tuturor . . . Câți orbi, șchiopi, muți, îndrăciți, ciungi și alți nenorociți a vindecat . . . Câți leproși și îndrăciți a mântuit . . . De câte ori i-a săturat și i-a adăpat . . . Câte semne și minunile făcuse și mai presus de toate, — ce minunată învățătură le-a adus . . . Lumea nu mai pomenise încă un Profet atât de mare și un învățător atât de priceput . . .

Și totuși minunea se întâmplă . . . Minunea celei mai neînțelese și mai josnice isprăvi omenești . . . Cea mai neagră negleguire și cea mai rușinoasă obraznicie omenească . . . Fărădelegea fărădelegilor... Acea mulțime însuflețită, care abia cu câteva zile înainte știuse să dovediască atât bogăție de suflet. — acum la trei zile i-și spumegă patima celei mai oarbe răutăți asupra Aceluia, care a întrupat dumnezeiască bunătate. Și după ce l-au batjocorit și chinuit în chipul cel mai rușinos, răcnesc acum asupra Lui, din cea mai turbată ură ce a clocotit vreodată într'un suflet omenesc, cea mai nerușinată osândă: „să se răstignească“ . . . „să se răstignească“ . . .

Și astfel s'a dovedit pe față, limpede și pentru toate timpurile, că cea mai slabă însușire, cea mai săracă podoabă și cea mai rară și mai schimbăcioasă vârtute a sufletului omenesc, este: recunoștința. Ia această frumoasă floare, are la rădăcina dreapta judecată și vrednica răsplătire. Ori omenirea nici odată de când afăcut și va face umbră bătrânului pământ, nu a încercat și nu a atras o rușine și o judecată mai înfricoșată asupra sa, decât, în ziua, în care îndrăznit să răsplătiască nemărginita bunătate alui Dumnezeu față de ea, răstignind pe Fiul lui Dumnezeu. O mai mare obrăznicie, o mai adâncă josnicie și răutate a sufletului, nu se poate închipui . . .

De aceea în ziua în care sf. Biserica sărbătorește amintirea acelei mărețe întimpinări a Domnului în Ierusalim, în Dumineca Floriilor, când fiecare suflet de creștin se apropie de Casa Domnului să facă aceeași întimpinare a lui Dumnezeu — Fiul, purtând după străvechiul obicei în mână ramuri înflorite de salcie, — cade-se să ne cercetăm pornirea sufletului nostru. Deoarece aceasta este ziua în care sufletul nostru înflăcărat trebuie să-și stropiască cu lacrimile căinței aceea rară floare a sa, care este: recunoștința. Ca să nu ne osândim a ajunge și noi la săvârșirea unei atari neregiurii, la care a alunecat cândva acel popor netrebnic al jidovilor . . .

A înviat . . .

Răstignitul, care fără nici o vină a suferit moartea cea mai rușinoasă, care a luat asupra-și păcatele lumii întregi și pentru păcatele acestea s'a jertfit, Fiul lui Dumnezeu, iată și-a împlinit promisiunea, a înviat.

Si noi, cari acum prăznuim *Sfânta Înviere*, în sufletul nostru stăm în jurul mormântului dumnezeesc și privim minunea cea mare, cu care a fost încoronată opera Răscumpărării. Căci știm, că nici o ființă omenescă n'a fost capabilă, ca să invie din propria sa putere. Și prin Învierea Sa Isus ne-a dat dovada cea mai strălucită despre ființa Sa dumnezească, ca aceia, cari n'au crezut vieții și suferinței Lui, să creadă Învierii Sale, și totuș mulți s'au aflat, atât în vremea lui Isus, cât și în zilele noastre, că, rora nici Învierea aceasta nu le-a ajuns.

Cari, fiind privitorii direcți a minunei, sau auzind despre aceea din izvoare autentice, totuș au strigat sau strigă sus și tare: Eu nu cred. Mai corect ar fi ca să strige: Eu nu vreau să cred. Cărturarii au poruncit soldaților paznici de lângă mormântul lui Isus, ca să vestească, că învățăceii au furat corpul Lui din mormânt, dar cu aceasta n'au putut ca să oprească șoapta convingerilor intime ale lor: A înviat într'adevăr. Și cum au făcut cărturarii, așa fac mulți dintre noi; lumina Învierii li se arată și ei își închid ochii, nu vreau să-o privească, căci lumina aceea luminează și nevredincia lor de marele dar al Învierii. E mai comod pentru ei, ca să strige, dacă nu cu gura, cu faptele lor: Nu e adevărat, Hristos n'a înviat. Căci știu ei prea bine că dacă primesc de adevăr Învierea lui Hristos, trebuie să primească de adevăr și venirea Lui, ca Judecător; căci dacă El ne-a răscumpărat din păcate și cu Învierea Sa glorioasă a închis opera salvării noastre, are tot dreptul, ca să ne ceară socoteală, cum ne-am folosit de darurile primite prin Răscumpărare. Și aceasta nu le prea convine lor.

Căci nu se poate, ca un suflet de om să rămână nepăsător față de faptul Învierii. Strălucirea care incunjoară figura dulcelui Înviat, ni se strecoară în suflet și sălășluindu-se acolo, ne umple sufletul întreg cu nepusă fericire, căci totodată cu ea ne intră în suflet convingerea, că ființa glorioasă a lui Isus, e protectorul nostru, care e cu noi, care nu lasă să ne ajungă nici un rău. Ființei capabile de așa mare minune, cum e Învierea, nu-i va fi greu, să ocrotească viermii mici, cum suntem noi.

În zilele aceste sfinte, sărbătorim strălucita Înviere a lui Isus, sărbătorim Iubirea, care și-a dat viața pentru mântuirea noastră, sărbătorim nemurirea acestei iubiri, care este scutul nostru aici pe pământ și în eternitate și sărbătorim învingerea iubirii asupra Urei veșnice, ce se revarsă din ispitele diavolului. El a vrut să ne piardă. Isus ne-a mântuit. Ne-a mântuit, dacă voința noastră se folosește de darurile Mântuirii. Diavolul ne-a închis ușa cerului, Isus ne-a deschis-o aceea, dar până la ușă ne conduc faptele noastre. Să avem grijă, nu cumva faptele aceste să ne depărteze dela cer. Isus și aici ne ajută, dacă noi ne aducem aminte adesea de salutul de Paști: Hristos a înviat!

Învierea totdeauna este precedată de moarte și pentru aceea salutul acesta, închide în sine și amintirea suferințelor și morții lui Hristos. Pe corpul sfânt al înviatului Isus, se văd urmele rănilor! Amintirea rănilor acestea, ne interzice orice păcat.

Aceste răni să nu fie de noi renoite niciodată! Timpul sărbătorilor să nu fie pentru noi numai un interval, în care după postul mare, putem să mâncăm și să bem mult și bine; dar să fie vremea reculegerii sufletului, în care noi cu sufletul reținut în baia Sfintelor Daruri să începem o viață nouă, bazată prin demnitatea ei pe faptul cel mai glorios al universului întreg: pe faptul Învierii strălucite a lui Isus.

Dr. Irina Berinde.

Însemnătatea sărbătorii Paștilor.

Sărbătoarea Paștilor este de două ori însemnată pentru noi. Mai întâiu pentru că ea ne amintește de taina mare a învierii Domnului. Adevărul că Isus cel mort pentru noi, a înviat miraculos, trebuie pus totdeauna înaintea ochilor oamenilor, pentru că trebuie să-l creadă. Iar oamenilor le vine foarte greu să creadă un lucru pe care mintea și cunoștințele lor de până atunci nu li-l spun. Deacea Biserica sărbătorind în tot anul minunea învierii, arată prin citirea evangheliilor adevărul gol așa cum este: Hristos a înviat într'adevăr cu trupul său din morți. Credința aceasta este temelie credinții noastre. „Dacă n'a înviat Hristos zadarnică este învățătura noastră și zadarnică este și credința voastră,” spune apostolul.

Dar învierea Domnului are și un alt înțeles, unul simbolic. Ea ne face să ne gândim la moarte, și la învierea din moarte; nu numai la moartea trupului ci și la aceea a sufletului, din care trebuie să înviem.

Dar este mort sufletul nostru?

Dumnezeu este singur cel ce vede în inimi și le judecă după vrednicia lor, nouă însă ni se pare că sufletele noastre într'adevăr sunt moarte.

Ca să ne convingem despre aceasta, să privim numai jur împrejur în lume și să vedem dacă cinstirea lui Dumnezeu și a părinților tine seamă de poruncile Domnului?

Și vom vedea oameni cari vin la biserică, nu ca să se roage lui Dumnezeu, nici ca să-și descopere sufletul înaintea Atotputernicului, povestindu-și durerile, mărturisindu-și păcatele și cerând ajutorul Lui, ci cu gânduri păcătoase de îngâmfare și mândrie. Și câți sunt de aceia, cari ani întregi nu intră într'o biserică, cașicum aceea ar fi un loc care este mai prejos decât ei și gândurile lor! La aceștia însă nu putem să vorbim despre o viață a sufletului.

Uitați-vă numai, în zile de bucurie și de mare prasnici, la casele unde se dă sau se vinde beutura? Și vedeți cum acolo trupul omului zidit după chipul și asemănarea lui Dumnezeu — mai ales a țărănilor noștri români — se face asemănător dobitoacelor necuvântătoare? Vedeți numai, sau citiți din gazete cum mintea, care trebuie să fie lumina omului, se întunecă cu vrerea ca să nu mai poată călăuzi trupul, care așa va cădea în toate fărădlegile?

Dar nu înseamnă aceasta, că noi cu voia ne omorim sufletul?

Și uitați-vă la tineret! Și vă rușinați voi, iubiți cititori, de ce nu se rușinează ei! Și-i întrebați pe doctori și pe femei „înțelepte” și întrebați ochii stinși, obrații rumeniți și buzele mâzgălite cu roșu, și pe trecătorii ce au de străbătut străzi întunecoase... și toți vă vor mărturisi și striga în lumea mare, că ne ucide sufletele păcatul rușinii, că ne stinge viața destrăbălarea.

Și vedeți, că unde se duce atâta ban câștigat cu trudă și amar? Întrebați, de ce gem temnițele pline de oameni mici și mari, înțelepți și neînțelepți? Să vedeți dacă aceștia nu și-au omorât sufletul, instrăinând bunul altuia?

Moartea a ajuns stăpânire peste noi, Păcatul și-a întins mreșile peste lume și a acoperit tot cu piatra grea de mormânt a blestemului lui Dumnezeu, așezându-se peste ei și ceice au întors fața de către poruncile Lui. Abia ici și colo vedem câte un suflet mare, care încă n'a căzut! Ființa acestora strigă, că din moartea sufletului, omul poate să învieze.

Aceasta puțină de a scăpa de păcat, ne-o învață Învierea Domnului sărbătorită în ziua de Paști.

Învierea lui Hristos numai atunci va fi de folos pentru noi, dacă vom învia și noi dela păcate la viață curată, creștinească.

Bucuria noastră atunci va fi numai adevărată bucurie de Paști când curăți și cu hotărârea puternică să rămânem curăți, ne vom îmbrățișa unii pe alții de bucuria învierii Domnului.

Despre s. Cuminecătură.

Dumnezeu creând lumea, nu s'a retras dela guvernarea ei; lumea, universul chiar, așa nu poate exista fără providența divină, cum nu poate fi lumină fără soare. Isus Hristos prin moartea crucei a șters chirograful păcatelor noastre, răscumpărându-ne pe noi de osînda veșnică, însă prin acest act sublim încă nu a satisfăcut pentru toate timpurile și pentru toți oamenii pământului. Nu înzăder a zis Hristos apostolilor: „Cu voi sunt până la sfîrșitul veacurilor,” deci prin instituirea s. Taine a Cuminecătureri, fără interupere răscumpără pe fiecare credincios și membru al bisericii sale, dornic de a-l avea.

Când s'a născut Isus, noaptea și în întunec s'a coborît pe pământ, așa intră și prin s. Cuminecătură în inimele oamenilor încălzindu-le, întărindu-le, mângăindu-le și luminându-le pe acestea.

Isus Hristos a dorit, a voit cu toată ardoarea dragostei sale părințești a locui între noi, precum odinioară a primit pruncii în brațele sale, a mângăiat văduvele și orfanii, a apărat pe muierea păcătoasă contra farizeilor. Nu a lăsat și nu a voit a lăsa omenimea orfană, ziua—noaptea a dorit a fi în apropierea, ba chiar în mijlocul nostru; că de câte ori vom afla lipsă și simțim nevoie, să ne refugiam la Dânsul, să cerem darul și ajutorul Lui prea sfânt; să primim binecuvântarea Lui.

Lumea, pământul, care este și așa valea lacrimilor și a plângerei, ce ar fi oare fără prezența reală a lui Hristos din s. Cuminecătură? Ar fi un deșert gol și rece.

Inimă spre inimă tinde, iubire pentru a primi iubire. Omul alungat din raiul pământesc, în care înainte de păcat în mod pretinsec vorbea cu Creatorul său, peregrinând în valea lacrimilor și cu regret purtând în inima sa pierderea fericirii și a iubirii vecinice neconsolat cearcă iubire, căldură și mângăiere, pe care o poate afla în S. Cuminecătură.

Diogenē înzădat a căutat la lumină zilei pe străzile orașului Athēnē cu lampă de aflare o inimă iubitoare, dreptate și adevăr, că n'a aflat și n'at fi aflat nicăieri în lume pe acele vremuri păgâne.

Omul credincios înarmat cu lampa credinței ușor poate afla o inimă iubitoare, amicală și sinceră pe altarele noastre, în s. Cuminecătură.

Hristos ne chiamă: „Veniți la mine toți cei osteniți și însărcinați și veți afla odihna sufletelor voastre;” Isus Hristos a învățat și ne-a lăsat nouă testament în următoarele cuvinte: „Eu sunt pâinea cea vie, care m'am coborît din ceriu și cine mănăcă din pâinea aceasta, v'a trăi în veci;” deci să nu întărim a ne nutri cu aceasta pâine cerească, ca să putem afla odihna și fericirea sufletelor noastre.

D. V.

Un vis . . .

Coala albă de hârtie îmi stă în față, iau tocul și reminiscențe din copilărie îmi revin în minte.

Eram copil de 9 ani!... Purtam cămașă lungă, făcută din pânză de fuior, și cusută foarte frumos, cu „roitori” pe la poale și cu guler „împistrit” de sora mea Irina. La școală însă nu mergeam. Nu din cauză că nu-mi plăcea școala, ci pentru că părinții nu voiau să mă dea la școală, ungurească, și dascalul românesc Ilie plecară dela noi. Cu toate aceste piedeci, ce le aveam în cale, am învățat să scriu și să citesc, să știu că am o țară frumoasă și că fac parte dintr'un neam mândru și viteaz; învățasăm, să-i cunosc suferințele, luptele lui, vitejii și eroii lui, cari și au dat viața pentru el . . .

Ah! ce contrast... Dela copilărie am ajuns direct la viața de azi! Să nu rătăcesc însă în vicisitudinile soartei, căci așa se toarce firul vremii, ci să revin la viața-mi copilărească.

Lecțiile de citire și de scris le luam dela sora Irina. Cartea de citire, îmi era „catechismul mic” dăruit de părintele Andrei.

În nopțile de iarnă lungi — după ce plecau vecinele dela „șezătoare” — precum

și în Dumineci și sărbători, sorioara mă examina și îmi dădea lecție nouă :

— Pentru ce ești tu fiule pe pământ ?

— Eu sunt pe pământ, ca să cunosc pe Dumnezeu, pe El să-l iubesc, Lu-i să-i servesc și prin aceasta să fiu fericit și să dobândesc împărăția cerului...

— Cine te-a făcut pe tine ?

— Dumnezeu Tatăl ma făcut...

După ce mă întreba mai multe întrebări — pe cari trebuia să le știu de rost — și după ce mi dădea altele noi, trebuia să mă pun în genunchi și să rostesc tare rugăciunile : De 15 ori „Tatăl nostru”, de 15 ori „Născătoarea” iar mai la urmă :

„Isuse, rămâi cu mine

Dă-mi putere să fac bine” etc.

după care trebuia să mai fac 12 pocloane, sărutând de 12 ori pământul. Iar după, ce mă urcam în pat ziceam :

„Inger bun adormi-mă

Și de rău ferește — mă” ...

Adormisem ! Tăcere, întinsă tăcere ! ... O femeie îmbrăcată în haine albe și cu un copit micuț în brațe se apropie de mine. Capetele lor erau împodobite cu coroane de aur și diamante, cari străluceau mai tare decât razele soarelui. Suprafireasca umbră în chip de femeie se apropia mereu de mine ... Inspăimântându-mă de această măreață vedenie, cu o voce blândă, pornită din mari depărtări, ea îmi zise :

„Fiul meu ! Privește-Mă, nu te înpăimânta ! Sunt cu fiul care pe crucea cea grea, și-a vărsat sângele și a murit pentru „păcatele oamenilor. Sunt Maica Domnului cu fiul Isus în brațe și am venit să-ți mulțumesc pentru rugăciunile frumoase, cu care te rogi în fiecare seară și dimineață către ... Tatăl meu, către Mine, către Isus și către toți ingerii Domnului. De azi înainte te vom

lua sub paza noastră ocrotindu-te și ajutându-te la nevoi” ... După aceste vorbe mângăitoare, brațele frumoase ale Maicii Domnului îmi atinseră capul și mă binecuvintă ... după care se făcuse nevăzută ...

Se făcuse dimineață ! ... Un glas cunoscut mă trezi din somn. Era sora Irina care nu încetase cu vorba :

— Scoală-te n'auzi ? ! Trebuie să te speli pe obraz și să zici rugăciunile și să păzești casa, căci eu duc „prânzu” la tată-le nostru, care este dus la fân.

Cu ochii aiuriți, cu sudori pe tâmpile, căscând și întingându-mă sar jos din pat strigând :

Irină ! Irină ! .. am văzut astănoapte pe Maica Preacurată și cu Isus în brațe. A venit la mine și m'a binecuvântat, pentru că mă rog Ei seara și dimineața frumos. Pe copiii ce-i răi a spus că nu-i iubește...

— „Ți-am spus că cine se roagă lui Dumnezeu cu credință, pe acela îl iubește și vine Maica Domnului la el” — îmi zise sora Irina, sărutându-mă pe frunte.

De atunci a trecut multă vreme ... și tocmai acum mă gândesc la acest vis din copilărie. Astfel sunt căile Proniei divine. Cine se roagă lui Dumnezeu cu credință, pe acela îl apără punându-l sub paza Sa cea bună, cine însă desprețuește pe Dumnezeu, pe Maica Domnului, pe Fiul Ei, acela va fi și el desprețuit de Domnul din ceriu. De ce nu suntem și când suntem mari ca și copiii ? De ce nu ne place să ne rugăm cu credință către Dumnezeu ? De ce inimile noastre se împietresc pe timp ce mergem înainte ? ... Invierea Domnului, să ne reinvieze și inimile noastre, ca la niște copii nevinovați, pentru a putea vedea pe Domnul și pe Maica Lui.

Petre Lenghel Izanu.

Tuturor colaboratorilor și cetitorilor noștri le poftim Sărbători fericite !

Calendar săptămânal.

12—18 Aprilie 1931.

12. Dumineca Paștilor (Ev. Ioan 1, 1.)
13. Luni Paștilor (Ev. Ioan 1, 18.)
14. Marți Sf. ap. Aristarh (Ev. Luca 24, 12.)
15. Miercuri M. Crescent
16. Joi Muc. Agapia
17. Vineri C. P. Simeon din Pensida
18. Sâmbătă C. P. Ioan